

Det er det, der er ved at foregaa, og dette Udvalg har bidraget sin Del til, at denne Bestræbelse skal fortsættes. Man vil svække Arbejdernes Modstand, deres Selbevidsthed. Venstre vil gerne hjælpe Arbejdsgiverne mod Arbejderne. Det har de gjort. Men de vil ogsaa helst hjælpe Bønderne mod Arbejdsgiverne. De ønsker noget lavere Løn, den er til Fordel for dem ude paa Landet, men de ønsker ogsaa billigere Industriprodukter, hvad der ogsaa kommer gennem en lavere Løn, og saa ønsker de højere Priser paa Landbrugsprodukter. Det er saaledes, Madposen skal skæres, og saaledes skærer man den, naar man er ved Fadet og selv faar Lov til at skære.

Jeg kommer saa til det mere moralske Moment, om jeg saa maa kalde det, i denne Sag. Jeg har altid troet, at naar man forhandlede med Mennesker, der var ens Modstandere, om en Sag, kunde man stole paa, at en Overenskomst blev holdt. Jeg vil ganske vist sige, at jeg har i denne Sag tidligere faaet Erfaringer for, at man ikke altid kan det, og hvis den ærede Ordfører for Udvalget vil søge i sin Hukommelse, kan han maaske mindes, hvad jeg siger til. Men det er aldrig passeret mig for, at det skulde være nødvendigt overfor en Modstander at tvivle om, at det, man opnaaede, nu ogsaa blev overholdt. Jeg har deltaget i Hundreder af Forhandlinger om Forhold, med Hensyn til hvilke Interesserne var hinanden stærkt modsatte, men jeg har endnu aldrig oplevet, at man skulde være bange for, at Modparten skulde slette noget eller føje noget til i det, man var enig om, det har jeg først erfaret ved Behandlingen af disse Sager. Jeg misunder ogsaa ikke Flertallet dets Stilling, den er ikke misundelsesværdig, den giver ikke Laurbær — det kunde jo ogsaa være ligegyldigt —, den giver heller ikke nogen rosende Omtale — det er maaske ogsaa ligegyldigt —, men den har naturligvis sine Følger, det kan ikke undgaas. Jeg tror heller ikke, det er alle indenfor Flertallet, der har den Opfattelse, som her er gjort gældende. Jeg tror, der er visse stærke Rødder, som giver dette Træ Næring, men jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at Forholdet er det, som det undertiden er med Træer, at der skyder Rødder ud helt oppe paa Stammen. Hvis jeg ikke tager meget fejl, er der ogsaa her en kraftig Rod, som udgaar højt oppe fra. Ministeren har loyalt fremsat sit Lovforslag, og det takker jeg ham for saa vidt for. Ministeren er her desværre ikke og kan ogsaa ikke svare mig, men jeg undrer mig rigtignok over,

at han ikke med den Evne, han har, kraftigere har modsat sig det Attentat, der er gjort paa hans Forslag. Jeg havde ikke tænkt, at Ministeren havde en saa elastisk Opfattelse af, hvad der er rigtigt, og hvad der ikke er rigtigt, men min Formodning i saa Henseende er altsaa glippet. Man har ikke noget mod at fremkalde Bitterhed og Nød i Hjemmene. At det er Formaalet, tvivler jeg ikke om, og det opnaar man ogsaa.

Loven er slet nok i Forvejen, men bliver selvfølgelig værre, hvis man vedtager de Bestemmelser, som Flertallet fastholder. Jeg tillader mig derfor at foreslaa, at man stemmer for Mindretallets Forslag. Saa er vi paa den rigtige Vej, saa kan der forhandles — og der er Tid dertil, vel at mærke — om disse Kort, som det synes, at visse Mennesker har bidt sig fast i og gjort til deres fikse Idé. Vi kan forhandle og søge at faa noget ud af Forhandlingerne. Men dertil kræves der Tid, det gaar ikke paa en Studs, ikke i Løbet af Dage eller Timer. Jeg skal altsaa anbefale Mindretallets Forslag til Vedtagelse.

Ordføreren (Stensballe): Jeg vil gerne gøre en personlig Bemærkning til det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen), der næsten altid viser megen Lyst til at beskæftige sig med min Person og min Sindstilstand. Hvis det ærede Medlem kan have Glæde deraf, gør han ikke mig nogen Sorg dermed, men jeg kan ikke tjene ham i at glæde ham med at svare derpaa og vil ikke gøre det i Fremtiden lige saa lidt som hidtil.

I øvrigt vil jeg bemærke, som jeg ogsaa udtalte i Gaar, at dette Lovforslag i det væsentlige paa de Punkter, hvorom det drejer sig, fører Arbejdsløshedsloven tilbage til den Skikkelse, i hvilken den vedtoges i Landstinget den 16. December 1921. Derfor kan jeg trygt anbefale Tingets Medlemmer at stemme derfor, thi det er netop et Udtryk for, hvad Landstingsflertallet den Gang mente vilde være nødvendigt for at faa en betryggende, en effektiv Kontrol med de arbejdsløse; endvidere ønskede man at fastsætte Maksimumsdagpenge, som var rimelige i Forhold til Prisniveauet.

Hvad Forhandlingerne i Udvalget angaar, skal jeg indskrænke mig til at bekræfte, hvad det ærede 13de tingvalgte Medlem udtalte, at Mindretallet stillede som Betingelse for en Forhandling, at vi helt skulde stryge Bødeparagraffen og Bestemmelserne om Nedsættelse af Maksimum for Dagpengene. Hvis vi gjorde det, vilde